ePublishing

ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΕΚΜΗΡΙΩΣΗΣ
EKT
NATIONAL DOCUMENTATION CENTRE

Μακεδονικά

Τόμ. 5, Αρ. 1 (1963)

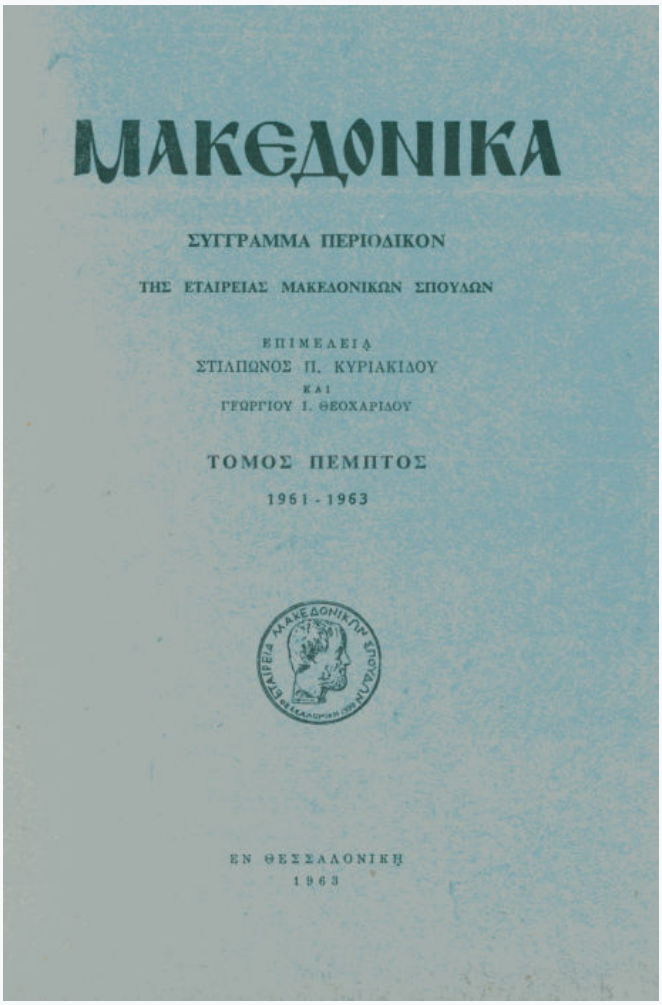

Παύλου Γύπαρη, Ο καθρέπτης του Μακεδονικού αγώνος 1903-1909

Στίλπων Π. Κυριακίδης

doi: 10.12681/makedonika.834

Copyright © 2015, Στίλπων Π. Κυριακίδης

Άδεια χρήσης Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0.

Βιβλιογραφική αναφορά:

Κυριακίδης Σ. Π. (1963). Παύλου Γύπαρη, Ο καθρέπτης του Μακεδονικού αγώνος 1903-1909. *Μακεδονικά*, *5*(1), 549–551. https://doi.org/10.12681/makedonika.834

μεταβὰς ἐπὶ τόπου, Γ') περιγραφὴν λεπτομερῆ τῶν κωδίκων τῆς Μητροπόλεως καὶ Δ') περιγραφὴν τεσσάρων ναῶν τῆς Τουρκοκρατίας εἰς τὴν περιοχὴν Νευροκοπίου, συνταχθεῖσαν ὑπὸ τῆς κ. Λουΐζας Συνδίκα - Λαούρδα, ἡ ὁποία ἐπεσκέφθη αὐτοὺς μετὰ τοῦ συζύγου της καὶ τοὺς ἐμελέτησεν ἐπιτοπίως. Τὸ βιβλίον κοσμοῦσιν ἐνδιαφέρουσαι ὡραῖαι εἰκόνες τῶν τε ναῶν καὶ τῆς περιοχῆς.

Διὰ τῆς δημοσιευομένης ταύτης ὕλης, τῆς τε ἀρχειακῆς καὶ τῆς ἄλλης, ὁ ἐκδότης παρέχει πλήρη εἰκόνα τῆς ἀκριτικῆς ταύτης περιοχῆς καὶ τῶν ἐθνικῶν ἀγώνων, οἱ ὁποῖοι διεξήχθησαν ἐν αὐτῇ καὶ οἱ ὁποῖοι ἀπέδειξαν τὴν προσήλωσιν τῶν κατοίκων αὐτῆς εἰς τὰ ἑλληνικὰ ἰδεώδη παρ' ὅλην τὴν βουλγαρικὴν τρομοκρατίαν.

ΣΤΙΛΠΩΝ Π. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Παύλου Γύπαρη, Ὁ καθρέπτης τοῦ Μακεδονικοῦ ἀγῶνος 1903 - 1909. Ἀθῆναι 1962. 8ον σ. 336, μετὰ πολλῶν πινάκων καὶ εἰκόνων ἀγωνιστῶν.

Ὁ συγγραφεὺς εἶναι πολὺ γνωστὸς εἰς τὸ ἑλληνικὸν κοινὸν ὡς φιλόπατρις ἀγωνιστής. Τὴν ἀγωνιστικὴν αὐτοῦ σταδιοδρομίαν ἤρχισεν ἀπὸ τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος, ἔλαβε δὲ μέρος εἰς ὅλους τοὺς μετέπειτα ἀπελευθερωτικοὺς ἀγῶνας καὶ πολέμους, εἰς τὴν Σάμον, τὴν Ἤπειρον, τοὺς πολέμους τοῦ 1912 - 1913, καὶ κατόπιν εἰς τοὺς παγκοσμίους, τὰ Δαρδανέλλια, τὴν Γαλλίαν, τὴν Μακεδονίαν καὶ τελευταῖον τὴν Κρήτην κατὰ τὴν εἰσβολὴν τῶν Γερμανῶν κατὰ τὸ 1941.

Πλὴν ὅμως τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς ὁ συγγραφεὺς ἔχει ἔμφυτον καὶ τὴν στιχουργικὴν δεξιότητα τῶν Κρητῶν στιχουργῶν, ἡ ὁποία καὶ τὸν ὤθησε πολλὰ ἐκ τῶν ἱστορικῶν γεγονότων, εἰς τὰ ὁποῖα ἔλαβεν ἐνεργὸν μέρος, νὰ ἐκθέσῃ εἰς ὁμοιοκαταλήκτους στίχους, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλοι μὲν ἐδημοσιεύθησαν, ἄλλοι δὲ μένουν εἰσέτι ἀδημοσίευτοι. Ἐν τῶν γεγονότων τούτων, τὸ ὁποῖον συνδέεται μὲ τὴν νεανικὴν ἡλικίαν τοῦ συγγραφέως, ὑπῆρξε καὶ ὁ Μακεδονικὸς Ἀγών, τὸν ὁποῖον ἀνέλαβε νὰ περιγράψῃ εἰς τὸ παρὸν στιχούργημα.

Ὁ συγγραφεὺς εἰς τὸν βραχὺν πρόλογόν του γράφει μετὰ πολλῆς μετριοφροσύνης ὅτι «τὸ βιβλίον του δὲν διαλαμβάνει ὑπὸ τὸν τίτλον του οὔτε ἐξαντλεῖ τὸ θέμα τῆς μεγαλειώδους Μακεδονικῆς ἐποποιΐας, ἀλλ' ἀναφέρεται εἰς ὅσα πρόσωπα, γεγονότα καὶ πράγματα ἐγνώρισε, ἀντελήφθη καὶ ἔζησε ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς του ὁ ἴδιος, εἴτε ὡς αὐτόπτης μάρτυς εἴτε μετασχὼν αὐτῶν», εὔχεται δὲ «ὅπως ἄλλοι πλατύτερα καὶ γενικώτερα διεξερχόμενοι τὸ νευραλγικὸν αὐτὸ κεφάλαιον τῆς Νεο - Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, συμπληρώσουν δεόντως τὴν πενιχρὰν του προσωπικὴν εἰσφοράν.»

Παρ' ὅλην ὅμως τὴν μετριόφρονα δήλωσιν τοῦ συγγραφέως τὸ βι-

βλίον ἀποτελεῖ σπουδαίαν συμβολὴν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀγῶνος, διότι παρὰ τὴν δήλωσιν αὐτοῦ, ὅτι περιορίζεται εἰς ὅσα ὁ ἴδιος ἔζησε, παρέχει πολυαρίθμους καὶ πολυτίμους, ἀγνώστους δ' ἀλλαχόθεν, πληροφορίας, τὰς ὁποίας ὁ συγγραφεύς, ὅπως λέγει ὁ ἴδιος, συνέλεξε πανταχόθεν, ὅθεν ἠδύνατο. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ ἔργον ὑπερβαίνει τὰ πλαίσια τῶν προσωπικῶν ἀπομνημονευμάτων καὶ ἀποβαίνει σύντομος ἱστορία τοῦ ὅλου Ἀγῶνος μὲ ἐγκατεσπαρμένας ποικίλας περὶ προσώπων καὶ πραγμάτων συνοπτικὰς πληροφορίας, μὲ μόνην τὴν διαφοράν, ὅτι πολλάκις ὑπερισχύει τὸ ποιητικὸν στοιχεῖον τοῦ καθαρῶς ἱστορικοῦ.

Ὁ συγγραφεὺς ἀρχίζει ἀπὸ τὴν βουλγαρικὴν προπαγάνδαν καὶ τὴν ἐμφάνισιν τῶν κομιτατζήδων, μὲ τὴν συνοδεύουσαν αὐτοὺς τρομοκρατίαν. Ἐκθέτει τὰ κατὰ τὴν Δυτικὴν Μακεδονίαν καὶ σημειώνει τὸ ἄδοξον τέλος τῆς περιβοήτου βουλγαρικῆς ψευδεπαναστάσεως. Ἐξιστορεῖ κατόπιν, πάντοτε συνοπτικῶς, τὰ κατὰ τὸν Παῦλον Μελᾶν καὶ τὸν θάνατόν του, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν ἐπὶ τέλους ἡ ἑλληνικὴ ἀφύπνισις καὶ ἡ ἐμφάνισις τῶν διαφόρων ἀγωνιστῶν εἰς τὰ Μακεδονικὰ ὄρη, ἰδίᾳ τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας. Τὸ 1904 λαμβάνει ὁ ἴδιος μέρος ὑπὸ τὸν Κατεχάκην εἰς τὴν μάχην τοῦ Ζέλενιτς, ἐξιστορεῖ τὰ κατὰ τὴν Ζαγορίτσανην καὶ κατόπιν ἀφήνων τὴν Δυτικὴν Μακεδονίαν μεταβαίνει εἰς τὴν Ἀνατολικήν, ἐξιστορεῖ διὰ βραχέων τὰ τῆς ἱδρύσεως τῶν τοπικῶν ἐπιτροπῶν εἰς τὰ χωρία, ἀναφέρων καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἀποτελεσάντων αὐτάς. Ἐπανέρχεται κατόπιν εἰς τὴν Δυτικὴν Μακεδονίαν καὶ ἐξιστορεῖ διαφόρους μάχας, ἰδίως πρὸς τὰ τουρκικὰ στρατεύματα, εἰς τὰς ὁποίας ἔλαβε μέρος καὶ ὁ ἴδιος, τραυματισθεὶς ἐπανειλημμένως. Αἱ μάχαι αὗται δεικνύουν τὸ ψευδὲς τῆς κατηγορίας, ὅτι τὰ ἑλληνικὰ σώματα συνειργάσθησαν μὲ τοὺς Τούρκους, ἐνῷ ἀντιθέτως οἱ Βούλγαροι ὑπῆρξαν πάντοτε οἱ καταδόται πρὸς τοὺς Τούρκους τῶν Ἑλλήνων. Αἱ περισσότεραι ἀπώλειαι τῶν ἑλληνικῶν σωμάτων ὠφείλοντο εἰς συμπλοκὰς μὲ τουρκικὰ στρατεύματα, διότι οἱ Βούλγαροι ἀπέφευγον νὰ συμπλακοῦν μὲ τοὺς Ἕλληνας.

Διορισθεὶς ἀρχηγός, ἔδρασε κυρίως εἰς τὰ Κορέστια. Κατελθὼν δ' εἰς τὰς Ἀθήνας πρὸς θεραπείαν, ἐπισκέπτεται τὸν Καλαποθάκην καὶ δίδει διαφόρους πληροφορίας, ἀτελεῖς ὅμως, περὶ τῆς διενέξεως τοῦ Κομιτάτου πρὸς τοὺς ἐν Μακεδονίᾳ ἀγωνιστάς, καὶ ἰδίᾳ τὸν Βάρδαν, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τῶν μελῶν αὐτοῦ. Στρατολογήσας ἐν Κρήτῃ νέους ἀγωνιστὰς καὶ ἐφοδιασθείς, ἐπανέρχεται εἰς Μακεδονίαν, ὅπου λαμβάνει μέρος εἰς πολλὰς μάχας. Ἀφηγεῖται παρεμπιπτόντως τὰ τοῦ ἀγῶνος εἰς τὴν Λίμνην τῶν Γιαννιτσῶν, ὁμιλεῖ διὰ τὸ κίνημα τῶν Νεοτούρκων καὶ τὰς ψευδεῖς τούτων ἐπαγγελίας, ἐν τέλει δὲ παραθέτει στίχους ἐπαινετικοὺς δι' ἕνα ἕκαστον τῶν σπουδαιοτέρων ἀγωνιστῶν καὶ διαφόρους ὀνομαστικοὺς πίνακας τῶν φονευθέντων, ὡς καὶ τῶν κριθέντων ὡς διαπρεψάντων ἀγωνιστῶν, πολλῶν τῶν ὁ-

ποίων δημοσιεύονται καὶ αἱ εἰκόνες. Διὰ τῶν πληροφοριῶν τούτων, μολονότι, ὡς εἴπομεν, φέρουν κατὰ κανόνα συνοπτικὸν χαρακτῆρα, τὸ ἔργον τοῦ συγγραφέως ἀποβαίνει πηγὴ πλουσιωτάτη διὰ τὴν ἐξιστόρησιν τοῦ ἀγῶνος καὶ τὴν προσωπογραφίαν τῶν ἀγωνιστῶν.

Ὁ συγγραφεὺς πλὴν τῶν ἄλλων παραθέτει καὶ ἐπιστολὰς τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου καὶ συνδιαλέξεις μετ' αὐτοῦ, ἐκ τῶν ὁποίων καταφαίνεται ἡ ἐθνικὴ σημασία, τὴν ὁποίαν οὗτος ἀπέδιδεν εἰς τὸν Ἀγῶνα. Ὁ Βενιζέλος, ὅταν εἶδε τὰ συγκεντρωθέντα ὑπὸ τοῦ συγγραφέως στοιχεῖα, ἐπέμενε νὰ εὑρεθῇ τρόπος νὰ δημοσιευθοῦν, χαρακτηριστικοὶ δὲ εἶναι οἱ λόγοι αὐτοῦ πρὸς τὸν Βουρλούμην παρουσίᾳ τοῦ συγγραφέως κατὰ τὰς παραμονὰς τοῦ πολέμου τοῦ 1912 (σ. 293): «ἐπιβάλλεται τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἀφοροῦν τὸν κάθε ἀγῶνα, νὰ μὴ χαθοῦν, ἀλλὰ νὰ συγκεντρωθοῦν καὶ νὰ ἐξιστορηθοῦν, ἰδίως ὁ Μακεδονικὸς ἀγών, διὰ τὸν ὁποῖον λόγοι ἐθνικοὶ ἐπιβάλλουν νὰ γίνῃ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς». Καὶ συνεχίζων προσέθεσε: «Καὶ ἐάν, ὅπως ἐλπίζω, εἰς τὸ μέλλον ἐλευθερωθῇ ἡ Μακεδονία, τὸ ἐπίσημον κράτος ἐπιβάλλεται νὰ ἱδρύσῃ Μουσεῖον εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, νὰ στεγάσῃ τὶς προτομὲς ὅλων τῶν πρωτοπόρων δρασάντων ἀρχηγῶν εἰς τὸν Μακεδονικὸν ἀγῶνα. Ἀξίζει νὰ στεφανωθοῦν ὁ ἀμυντικὸς ἐθνικὸς ἐκεῖνος Ἀγῶνας, ὁ ὁποῖος ἔσβυσε τὴν ντροπὴν τοῦ 1897. Διότι μὲ τὸ παράδειγμα τῶν ἡρωϊκῶν ἐθελοντῶν ἐξύπνησε καὶ ἐνεθαρρύνθη ὁλόκληρον τὸ ἀποθαρρυμένον ἔθνος». Καὶ αἱ μὲν προτομαὶ τῶν πρωταγωνιστῶν ἐστήθησαν καὶ στήνονται καὶ ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ καθ' ἅπασαν τὴν Μακεδονίαν, ὅπου οὗτοι ἔδρασαν, ὑπάρχει δὲ ἡ βάσιμος ἐλπίς, ὅτι χάρις εἰς τὸν Μακεδόνα πρωθυπουργὸν θὰ ἱδρυθῇ καὶ τὸ Μουσεῖον τοῦ Ἀγῶνος εἰς τὸ ἱστορικὸν οἴκημα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐπὶ τουρκοκρατίας Προξενείου.

ΣΤΙΛΠΩΝ Π. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Νίκ. Κ. Μουτσοπούλου, Τὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Σιὸρ Μανωλάκη στὴ Βέροια. Ἀθῆναι 1960 (Ἀνάτυπο ἀπὸ τὸ περιοδικὸ Ζυγὸς τεῦχος 56-57).

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη αἱ λαϊκαὶ κατοικίαι ἔγιναν ὑποκείμενον ἀρκετῶν μελετῶν ἐκ μέρους φίλων τῆς λαϊκῆς τέχνης. Ἐξαιρετικὴν θέσιν μεταξὺ τῶν κατοικιῶν κατέχουν τὰ καλούμενα ἀρχοντικά, δηλ. αἱ πολυτελέστεραι οἰκίαι τῶν πλουσιωτέρων. Τοιαῦτα ἀρχοντικὰ ὑπῆρχον πολλὰ εἰς τὰς Μακεδανικὰς ἰδίᾳ πόλεις, Καστοριάν, Σιάτισταν, Βέροιαν καὶ εἴ τινα ἄλλην, ἀνήκοντα κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς πλουτήσαντας εἰς τὸ ἐξωτερικόν, καὶ δὴ τὴν Αὐστροουγγαρίαν, ἐμπόρους Μακεδόνας. Ταῦτα εἶναι ἄξια ἰδιαιτέρας μελέτης καὶ καθ' ἑαυτά, ἀλλὰ καὶ διότι συνεχίζουν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον τὴν βυζαντινὴν ἀρχιτεκτονικήν. Δυστυχῶς δὲν ἐλήφθη ἐγκαίρως πρόνοια, ὅπως προστατευθοῦν τοὐλάχιστον τὰ χαρακτηριστικώτερα καὶ σπουδαιότερα ἐξ αὐτῶν, καὶ διὰ τοῦτο τὰ περισσότερα ἐξέλιπον ἤδη. Ὀλίγα μόνον ὑπο-